no. 4
maart
2017

ARTIMAGAZINE VAN EN DOOR ARTILEDEN

ARTICULA

Babeth VanLoo, nieuwe voorzitter van Arti et Amicitiae

‘Er moet zoveel gebeuren’

Er is nogal wat achterstallig onderhoud bij de vereniging Arti et Amicitae, zowel emotioneel als financieel. ‘Maar Arti is geen verloren zaak’, zegt de nieuwe voorzitter van de vereniging Babeth VanLoo. Zij is kunstenaarslid, zoals de statuten voorschrijven en ze heeft ervaring met besturen en zakelijke kanten van het kunstbeleid.

Tia Lücker

‘We moeten beseffen hoe geweldig het is dat Arti er is. We zijn niet afhankelijk van de markt, de commercie, de subsidie en we hebben een prachtig oud pand in het centrum van de stad.
Ik wil voorkomen dat we ten onder gaan en daarvoor moet er goed bemenst worden. Goede dingen moeten goed gedaan worden. Er zijn mensen nodig met goede ideeën.
Ik hoop dat de nieuwe zakelijk leider Johanna Somers de begeleiding van al die vrijwilligers op zich kan nemen en dat de welwillendheid van al die vrijwilligers geëntameerd wordt.’
Babeth VanLoo is sinds kort voorzitter van Arti et Amicitiae. Ze was al bestuurslid, anderen zeiden dat ze een goede voorzitter zou zijn. ‘Ik heb ervaring met besturen en de zakelijke kanten van kunstbeleid, ik ben kunstenaarslid en ik heb sinds kort tijd omdat ik ben gepensioneerd.’
VanLoo is filmmaker, was oprichter en en dertien jaar programmadirecteur van de boeddhistische omroep BOS en heeft onlangs een boek gepubliceerd: *Kunst=leven=kunst. Van Beuys tot Boeddhisme*. Zij is boeddhist. ‘Boeddhisme is een levensbeschouwing, geen godsdienst. In het boeddhisme zijn mensen op zoek naar het hogere, naar zingeving, naar spiritualiteit. Ik ben zeven jaar bezig geweest met de oprichting van een boeddhistische omroep. Het kwam tegemoet aan de ontkerkelijking bij de omroepen. Er was wel behoefte aan spiritualiteit.
Als boeddhist leer je relativeren; het omgaan met obstakels is het belangrijkste. Het vormt een tegengif tegen het westerse cynisme, het geeft je kracht om door te gaan.’>

Inhoud

Gesprek met de voorzitter van Arti et Amicitiae: Babeth VanLoo 1
Arjen Lancel over het succes van Arti in de Museumnacht 4
Johanna Somers is de nieuwe zakelijk leider 5
Column Frans Lases: Parels voor wie? Kinderen krijgen les van Katelijne Davids 6
Uit de sociëteit: Aanschuiven aan de ledentafel 7
Maurice Christo van Meijel in Museum Rijswijk 8
De stoelen in de sociëteit zijn ontworpen door Berlage 10
Sonic Acts 2017: The Noise of Being 11
Het schilderij met de Oosterkerk is van de vergeten schilder H.W. Jansen 12
Gesprek met de bestuurssecretaris Hans Kuiper 13
Eeuwfeest in 1939 14
Aan de wand 16
Portfolio-Fotografenavond 17

Foto: Wim Ruigrok

Fatsoen
'Wat ik wil? Beschaving. Ik vond dat in de laatste Algemene Ledenvergadering sprake was van gebrek aan beschaving. Dat kan ik dan wel van achter de tafel zeggen, maar ik zeg het hier: dat kan niet. Ik wil fatsoen, in ons gezamenlijk belang, met ook voor al die diversiteit aan argumenten. Als boeddhist probeer je je niet te laten meesleuren.'

'Kunstenaars hopen dat zij steun krijgen van kunstlievende leden'

VanLoo wil als voorzitter graag de omgangsvormen van de kunstlievende leden aankaarten. 'Zij zijn in feite de mecenas van de kunstenaar. Dat hopen de kunstenaars ook: dat zij steun krijgen van kunstlievende leden.
Ik zal tot mijn laatste druppel vechten om de sociëteit open te houden, maar ik wil geen klachten van kunstlievende leden die denken dat ze in een restaurant zijn en klagen, bijvoorbeeld bij openingen van tentoonstellingen.'
Het gaat haar vooral erom dat mensen elkaar ontmoeten. 'Maar ook ons kunstbeleid zou veel meer kunnen betekenen. We zijn een kunstenaarsclub en we moeten dan ook zoeken naar samenwerkingsverbanden met mensen die iets met kunst van doen hebben. Allerlei nieuwe kunstinitiatieven gaan buiten de stad. Wij zitten in het centrum van de stad, aan de rode loper, bij een NZ station. Onze locatie is top, dat is onze grote aantrekkingskracht. We zijn onafhankelijk; we hoeven geen commerciële activiteiten te ontplooien.'

Kunst en geld
VanLoo: 'De keuze blijft: doen we het om de kunst of om het geld. Met kunstbeleid kijken we of we iets kunnen doen dat trekt, zoals de tentoonstelling over Verwey bijvoorbeeld.
De dingen moeten leuker worden gemaakt. De sociëteit en nummer 114 moeten vaker verhuurd; dat gaan we pushen.

Het gaat VanLoo vooral erom dat mensen elkaar ontmoeten

Ik heb veel vertrouwen in de nieuwe zakelijk leider. Ze staat open voor allerlei invloeden; ze gaat niet over het kunstbeleid, wel over de uitvoering. Er is nu eindelijk een situatie waarin op een professionele manier de problemen kunnen worden aangepakt. In de sociale hygiëne is al veel gebeurd. Er zijn mensen weg en er zijn nieuwe mensen gekomen. Er is ook een nieuw bestuur. En gelukkig zijn er ook mensen die financieel willen meedenken.'

Verbouwing
In de vorige Articula was de totale verbouwing van Arti et Amicitiae aan de orde, onder meer omdat de keuken niet voldoet aan moderne eisen en de tentoonstellingszalen niet bereikbaar zijn voor mensen voor wie de trap een probleem is. Dat verbouwingsplan van de Commissie van Bijstand is nog niet in de Algemene Ledenvergadering gepresenteerd, eenvoudigweg omdat het nieuwe bestuur zegt dat er geen geld voor is. VanLoo: 'Sommige dingen moeten. Al die dingen die zijn blijven liggen moeten. En wat betreft aanpassen aan de eisen van de tijd: er moet een stappenplan komen voor de keuken, de wc's , de hal beneden.
Het verband tussen de sociëteit en het kantoor en de tentoonstellingszalen kost veel tijd. Het wordt tijd voor een positieve omgang tussen alle geledingen van de vereniging. Dat kan door het creëren van goodwill waardoor de relatie verbeterd kan worden.
Ook zal gepoogd moeten worden meer nadruk te geven aan de samenhang tussen de verschillende commissies.'
Intussen is er op alle fronten een begin gemaakt met nieuwe keuzes en nieuwe mensen. VanLoo: 'We hebben met opzet gewachte tot de nieuwe zakelijk leider er is.' <

Foto: Wim Ruigrok

Kunst=leven=kunst

Camiel Hamans

'Kunst kan niet worden geleerd,' schrijft Babeth Mondini-VanLoo in haar net verschenen boek *Kunst=Leven=Kunst*, 'KUNST IS'. Maar dan ook overal, in elk geval overal waar Babeth was en is. En dat is werkelijk overal: eerst in het uiterste zuidoosten van Nederland, dan in Aken, dan in Düsseldorf, daarna aan de Amerikaanse oostkust, vervolgens in het westen van de VS, daarna weer in India en Bhutan en tenslotte terug op het nest, Amsterdam. Overal ontmoette Babeth de kunstenaars die er op dat moment toe deden en werkte met hen samen. Als filmmaker, als producent, als documentarist, als omroepbestuurder, als performer of als docent.
Haar boek leest als een catalogus van de arts-scene van de laatste vijftig jaar: Joseph Beuys, Warhol, Keith Richards, Sigmar Polke, Gerhard Richter, Dr. Rat, Herman Brood, Karlheinz Stockhausen, Johan van der Keuken, Philip Glass, Werner Herzog, Sex Pistols, Fay Lovsky, Velvet Underground, Moniek Toebosch, The Slits, Huub van der Lubben, Jan Bor en nog honderden anderen heeft Babeth ontmoet, bemind, gesproken, bestreden, gefilmd en aan de wereld gepresenteerd.
Maar niet alleen kunstenaars kwamen op Babeths pad: Noam Chomsky staat prominent in haar boek, net als president Aristide van Haiti en de Dalai Lama.

Babeth was overal, sprak iedereen, werkte met iedereen en heeft dat vastgelegd. Dit omvangrijke boek laat dat zien. In beeld en woord. Van haar zelf, maar ook van haar grote leermeester Joseph Beuys, haar vrienden en collega's kunsthistoricus Antje von Graevenitz, literatuurkenner Dorothea Franck, bibliothecaris Lene Gravesen, componist/choreograaf Meredith Monk en mede-boeddhist Matthieu Ricard. De cover toont Babeth *kissed by the Muse*: Sigmar Polke. En Polke, de voorman van het 'kapitalistisch realisme' bedekt hier een kapitaal aan ervaringen. Een groter tegenstelling dan met Babeths boeddhistische wijsheid 'Vorm is Leegte, Leegte is Vorm' kan een lezer/kijker zich niet voorstellen. Niets leegte, maar de volheid van een kunstenaarsleven.

Babeth Mondini-VanLoo, Kunst=Leven=Kunst. Van Beuys tot Boeddhisme. Amsterdam, 2017. Samsara Uitgeverij/Ambassade Cultuur Hotel ISBN 9789491411588 € 29,90.

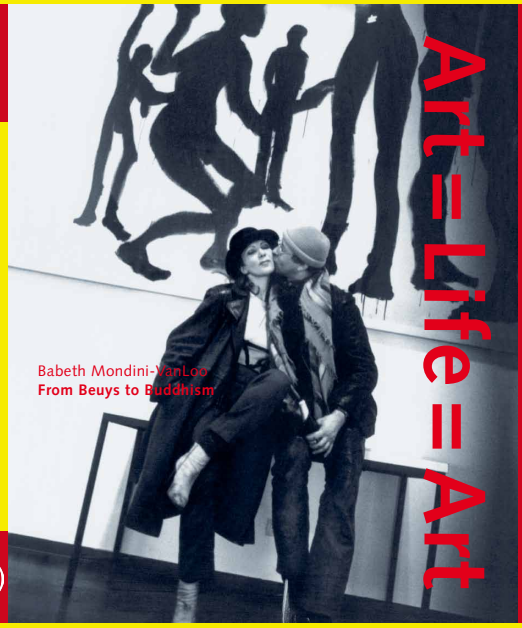

‘Modern, provocatief, verkennend en gericht op beleving’

Museumnacht in Arti is zeer succesvol

Arjen Lancel is beeldend kunstenaar en actief Artilid. Hij was van 2008 tot 2016 lid van de Programma Commissie en organiseerde de afgelopen vijf jaar samen met Frans Franciscus en een jaar met Radek Vana erbij de manifestaties tijdens de Museumnacht in Arti. Sinds 2011 heeft hij samen met Maaike Visser Project Space Zoete-Broodjes in de Witte de Withstraat, waar kunstenaars de gelegenheid wordt geboden om hun ideeën gestalte te geven.

Edu Braat

De Museumnacht is vooral bedoeld voor jonge mensen, van ongeveer 18 tot 35 jaar, om hen te laten kennismaken met wat er op cultureel gebied gaande is in Amsterdam. En wordt heel goed bezocht, de ongeveer 35.000 toegangskaarten zijn altijd heel snel uitverkocht.
Er is elk jaar een thema en er doen doorgaans ruim vijftig instellingen mee. Een jury van veertig jongeren in de leeftijd van 18 tot 25 jaar kiest uit het aanbod de beste vijf; Arti won twee keer een tweede en twee keer een derde prijs (een jaar werden geen prijzen toegekend) en staat daarmee op eenzame hoogte in het deelnemersveld. Ook in het eigen tentoonstellingsaanbod van Arti is in de Museumnacht zeer succesvol.Er komen ruim drieduizend bezoekers, bijna de helft van het totale jaarlijkse bezoekersaantal van de exposities in de Artizalen. Veel genoemde kwalificaties zijn: ‘modern, provocatief, verkennend en gericht op beleving’ en er heeft zich een soort fanclub ontwikkeld die elk jaar graag terugkomt.’

Veel werk
‘De organisatie van zo’n evenement is veel werk, je bent er al met al wel drie maanden druk mee om deelnemers (waarvan bijna de helft onder de dertig jaar) te selecteren, uit te nodigen, subsidies aan te vragen en alles in goede banen te leiden. De ondersteuning vanuit het Artibestuur hield niet over, men vond het al gauw te duur en te druk, maar mede door de enthousiaste reacties van de bezoekers en deelnemende kunstenaars en de erkenning door de jury liet het Museumnachtteam zich niet kisten en wist er telkens weer voor te zorgen dat het bestuur van Arti bijdraaide.
Ook voor de andere exposities die de

Foto: Wim Ruigrok

Programma Comissie de laatste jaren programmeerde is overigens steeds meer externe waardering. Kranten en kunstmagazines schrijven er vaak positief over en zowel het feit dat er in Arti regelmatig internationaal werk te zien is als dat er vaak iets interessants te beleven valt, doen het goed bij de pers.’

Foto: Wim Ruigrok

Geen place to be
‘Kunstenaars hebben het niet makkelijk. De verkoop van eigen werk stelt niet veel voor en men moet het in toenemende mate hebben van lerarenbaantjes, stipendia en vergoeding voor *residencies*. Dat maakt ook dat je nog maar weinig kunstenaars in de sociëteit van Arti ziet, de prijzen van drank en maaltijden zijn gewoon te hoog voor de meesten. Maar er zijn ook andere redenen, zo is de sociëteit te weinig met de tijd meegegaan en geen *place to be* meer voor kunstenaars - met uitzondering van de goedbezochte en feestelijke openingen.
Ik zou graag zien dat er meer voor de kunstenaarsleden gebeurt. Bijvoorbeeld in de vorm van juridische ondersteuning als een beeld dat is gemaakt voor de openbare ruimte beschadigd of zomaar verplaatst wordt (dat gebeurt vaker dan je zou denken). Ook zouden meer verkoopmogelijkheden in het Artigebouw mogelijk zijn door bijvoorbeeld vitrines voor kleine objecten in te richten. Want als er niet meer gaat gebeuren in dat opzicht, wordt Arti steeds minder relevant voor de kunstenaars en gaan we op termijn leden verliezen, vrees ik. En dat zou toch heel jammer zijn.’<

Zie ook het artikel *Kunstenaars zijn de actiefste ondernemers* op de site www.wetenschap.infonu.nl

Johanna Somers is nieuwe zakelijk leider

‘Eenheid in verscheidenheid, dat is Arti’

‘Ik weet nog niet hoe de hazen lopen hier bij Arti. Ik ben me nu drie dagen aan het inwerken en nog steeds vind ik het leuk.’ Dat zegt Johanna Somers, met ingang van 1 februari zakelijk leider van Arti et Amicitiae.

Tia Lücker

‘In de tekst van de sollicitatie stond: “er is een klus te klaren”. En dat trok me aan, in het verleden heb ik dat ook gedaan. Dan leef ik op.’
Ze was sinds 2009 directeur van STIP theaterproducties, waar ze toen al zes jaar werkte. STIP is onder haar leiding opgenomen in het kunstenplan 2017-2020 van het Fonds Podiumkunsten en het Amsterdams Fonds voor de Kunst.
‘Ik vond het sollicitatiegesprek met het Artibestuur goed, maar er waren meer kandidaten, ook kunstenaars. Ik werd een beetje overvallen door het telefoontje van de voorzitter dat ze me graag wilden hebben, eigenlijk wist ik zelf nog niet helemaal zeker of ik wilde. Maar naarmate de uren vorderden, werd ik steeds blijer. Een paar uur later wist ik het zeker.’

Eenheid
‘Hier moet ik echt weer dingen doen, bijvoorbeeld eenheid creëren, ook naar buiten toe. Eenheid in verscheidenheid, dat is wat Arti is, zou moeten zijn.’
Ze was op de laatste Algemene Ledenvergadering en vond dat het daar stevig aan toe ging.

‘Iedere woensdagavond ben ik hier, met mijn laptop’

‘Er zullen in de toekomst beslissingen worden genomen; daarmee hoeft niet iedereen het eens te zijn, maar het besef dat er eenheid is, dient breed gedragen. Dat iedereen één lijn trekt; ik hoop dat dat lukt.’
Somers vindt personeelsbeleid belangrijk en het opvijzelen van de financiën, onder meer door het actief aantrekken van huurders voor de vergaderruimte en de sociëteitsruimte. ‘Ik realiseer me dat we aan de rode loper liggen, dat hier schuin tegenover een duur warenhuis komt en dat we vlakbij een station van de Noord-Zuidlijn liggen. Dat geeft de mogelijkheid mensen, ook toeristen, binnen te halen, bijvoorbeeld voor de exposities boven.’

Flair en moed
‘Ik ben hier iedere woensdagavond, heb ik besloten. Ik ga hier zitten met mijn laptop. En ik hoop dat mensen op me af komen en praten.
Ik zie ernaar uit mensen te ontmoeten. Ik hoop dat ze me aanspreken en ideeën spuien.’ Ze wil graag de expertise van mensen zoeken en inzetten.
‘Met flair en moed, staat in het persbericht, en zo ga ik het ook doen. Je moet het binnen je taak doen, hoewel je niet moet denken dat je de wereld kunt veranderen.

‘Het belangrijkste is de samenhang en gezond financieel beleid’

Er gaat hier veel gebeuren, het belangrijkste is de samenhang - ook voor de medewerkers - en gezond financieel beleid. Een belangrijk middel daarbij is communicatie.’
Somers is geboren en getogen Amsterdamse. Het bijzondere van het gebouw en de locatie van Arti spreekt haar dan ook erg aan. ‘Hier is alles in één gebouw, midden in de stad, dat vind ik heel leuk. En zo’n gebouw mag ik bestieren!’ <

Foto: Wim Ruigrok

Parels voor wie?

Frans Lases

Foto Terra Bruno

'Triptiek'

Kunst is een merkwaardig fenomeen. Wie bewijst de kunstenaar eigenlijk een dienst met zijn kunsten? Wie denkt hij te entertainen, te troosten, te prikkelen? Hij wil communiceren, maar kent de ander niet. Veelal ook kent de ander de kunstenaar niet. Een onbekende kunstenaar voor een onzichtbaar publiek. Is hij vooral bezig met zichzelf en dient de beschouwer als excuus? Wie of wat is de norm?

Word ik uitgenodigd voor een verjaardagsfeestje, zit ik met een probleem: wat breng ik als cadeautje mee? Ken ik de persoon in kwestie, dan laat ik mij leiden door zijn of haar smaak en interesses. Dan geef ik iets waarvan ik zeker ben de ander te plezieren. Ken ik de ontvanger niet of slechts oppervlakkig, dan zijn er twee opties. Ik speel op safe en geef zo'n fijne VVV-cadeaubon, zodat de ontvanger zelf kan bepalen wat ermee te doen. Of ik geef iets naar mijn eigen smaak, iets dat ik zelf graag zou willen krijgen. Wellicht kan ik er ook nog indruk mee maken op de andere gasten, die ook allemaal origineel hebben willen zijn. Dikwijls is het zoeken naar en kopen van een geschenk een doel op zich geworden, belangrijker nog dan het weggeven ervan.

Zou de kunstenaar niet bij het publiek moeten informeren naar smaak en wens? De aangeboden werken botsen namelijk niet zelden met de omslagen van pulplectuur. Met het gemiddelde interieur. Met de schilderijen in menige huiskamer. Zelfs met populaire vakantiebestemmingen.

Moet hij zich dat niet aantrekken? Als het publiek kunstcollecties mocht samenstellen, zou dat beslist tot andersoortige exposities leiden. En precies daarom mag het dat niet. Wat het publiek wil, krijgt het al van de commercie. Die loopt achter de massa aan om de gevallen clichés op te rapen. Terwijl reclamemensen, daar lopend, speldenprikken zouden kunnen uitdelen in de dikke reet van de massa. Nee hoor, *conformare necesse est*! Het is de kunstenaar die ver vooruit loopt. Elitair als hij is, trekt hij zich niets aan van de stoet achter hem. Maar hij werkt er wèl voor. Moet hij als artiest gewoon doorspelen, ook zonder applaus?

Doet mij denken aan mijn kleinzoon van vijf. Toen we laatst gingen sjoelen, vroeg hij: 'Wat voor prijs is er eigenlijk te winnen?' Waarop ik zei: 'Er is helemaal niets te winnen.' Teleurgesteld antwoordde hij: 'O jammer, dan moet ik het voor mijn plezier doen.' <

Kinderen krijgen tekenles van Katelijne Davids

Foto: Wim Ruigrok

Kunstenaarslid Katelijne Davids riep ouders, grootouders, tantes, ooms en stiefs op voor tekenlessen voor hun kinderen, kleinkinderen, neefjes en nichtjes in februari 2017 in de societeit van Arti. Op woensdag van drie tot vijf zijn ruim tien kinderen aan het tekenen aan de grote tafel. Katelijne Davids, aan wie Lena op de foto haar tekening toont, is vol enthousiasme: zolang de kindjes het leuk vinden gaat ze door met de tekenlessen.

De ledentafel: voor aanschuifeters

Al een aantal jaren is er een 'ledentafel' bij Arti. Het is de lange tafel, die bij binnenkomst rechts naast de ingang langs de wand staat. De bedoeling is dat degene die - om welke reden dan ook - aan die tafel wil eten aanschuift. Helaas werkt dit principe niet echt.

Simon Barteling

Hoe gaat het?
*Iemand neemt als eerste, nadat het menu bij de bar is besteld, plaats aan de aanschuiftafel.
*De volgende kan kiezen: naast of tegenover. Die stelt zich voor, tenminste met zijn of haar voornaam, neemt plaats en is bereid tot een gesprek. En … in een sociëteit tutoyeert men, ten minste aan de ledentafel.
*De daarop volgenden kunnen kiezen: links of rechts naast of tegenover. Het is natuurlijk wel zo leuk er aan beide kanten van de tafel wordt opgevuld.
Het zou nuttig zijn als er een bordje zou staan waarop staat vermeld dat het om een aanschuiftafel gaat.

Uitnodigend
De ledentafel kan voor de spits worden gedekt met bestek, servetten, wijn- en waterglazen. Dat scheelt de bediening tijdens de spits per couvert een extra loopje. Het staat bovendien feestelijk en uitnodigend. De wijnglazen kan men bij de bar laten vullen. Daar kan men ook flessen Arti-water krijgen, al dan niet met enige bubbels. Het is misschien een idee om setjes van peper (molen), zout en olijfolie op tafel te zetten. Daar kan in worden gedipt met knapperig brood.
Hopelijk wordt er een alternatief geboden als het nodig is om de ledentafel voor een grote groep te gebruiken. Het moet dan wel duidelijk zijn dat de ledentafel (tijdelijk) is verplaatst.

Foto: Wim Ruigrok

De ledentafel, ook gezellig, na afloop van een opening. Nog niet in gebruik als 'aanschuiftafel'

Regelmaat door onregelmaat

Natuur in plastic

Een zaal vol doorzichtige zuilen, die langzaam bewegen op elk tochtje wind. Vier kleuren, de oorspronkelijke tinten van de ridderspoor, delphinium: roze, paars, blauw en wit. Alsof luchtige borders vol bloeiende planten oprijzen tot aan het plafond. Dat is de installatie van Marian Smit en Maurice Christo van Meijel in een van de bovenzalen van het Museum Rijswijk.

Foto: Smit/van Meijel

Camiel Hamans

Installatie is een term die nauwelijks past. Het werk dat uit vier tere zuilen bestaat, telkens een grote-mannenpas breed en lang, beweegt sierlijk, hangt aan draden aan het plafond, lijkt gewichtloos en bestaat uit met ingehouden kleur bedrukte plastic velletjes waarin de vormen van ridderspoor uitgesneden zijn. Artilid Maurice en zijn man Remmelt Loos van Meijel, galeriehouder op Texel, leiden rond en vertellen.

Luchtig bos

Eigenlijk is deze zaal waar de bezoekers binnenkomen de laatste.

Foto: Smit/van Meijel

Detail aquarel op papier door Maurice Christo van Meijel en Marian Smit

Het werk *Natuur vertaald* is een gezamenlijk project van Marian Smit en Maurice van Meijel

Het werk, een gezamenlijk project van Marian Smit en Maurice van Meijel, in Rijswijk getoond onder de titel *Natuur vertaald*, begint in de derde zaal. Daar hangt een luchtig en net zo doorzichtig bos aan 105 draden aan het plafond. Per draad zeven of acht plantvormen, met een plotter uitgesneden, maar met de hand beschilderd, als ware het aquarellen op papier. Met de lichtinval verandert de kleur, met elk zuchtje wind beweegt de vorm. Het is een onregelmaat door regelmaat, zoals Maurice het zelf uitdrukt, vijf rijen met zes verschillende vormen en acht kleuren. Een beperkte structuur, die toch variatie biedt.

Foto: Smit/van Meijel

Dat is wat Maurice boeit. Hij is zijn opleiding in de kunst begonnen in Maastricht, in de mode. Daarna kwamen schilderen en grafiek erbij, maar een tijdlang leek het toch alsof zijn werk eerder in de textiel of op behang tot zijn recht zou komen. 'Ik hou van structuren, ritmes en patronen. Ik zoek die in bloemen, planten, bladeren, takken, vissen en silhouetten, waardoor ik zelf het gevoel heb dicht tegen het figuratieve aan te zitten, maar voor anderen lijkt het, zeker in de installaties, heel abstract. Marian is, net als ik, ook een 'textielmuts' en aan ons werk kun je zien dat we uit die hoek komen. Maar voor het ontwerpen van steeds dezelfde series, met steeds kleine kleurverschillen en steeds net andere patroontjes, zoals je moet doen om een succesvolle behanglijn op te zetten, heb ik het geduld niet meer.

Brievenbus

'Marian en ik hebben elkaar leren kennen op Texel, waar Remmelt en ik wonen en waar Marian, die nu in Finsterwolde woont, ook een tijdlang heeft gewoond en gewerkt. Ik vond haar werk zo mooi, dat ik dolgraag met haar wilde exposeren en samenwerken. Dat gaat prima, ook al zitten we niet meer op elkaars lip. >

We komen af en toe een dagje bij elkaar, werken vervolgens ideeën uit via de mail, sturen elkaar halfproducten, waarmee de ander verder gaat. Je zou bijna kunnen zeggen: waarop de ander voortborduurt. En dat lukt prima, we werken met plastic velletjes, die kunnen zo door de brievenbus.
Marian en ik, we wilden allebei een nieuw kunstenaarsboek. Mijn vorige was vrijwel uitverkocht en ik ben intussen ook verder in mijn ontwikkeling. Al pratend kwamen we erop dat we graag samen een boek zouden maken. Vervolgens benaderden we Museum Rijswijk, want dat is gespecialiseerd in werk op papier en textiel, voor een mogelijke presentatie. Dat kon, mits we meteen ook een expositie zouden inrichten met recent werk. Daarom hebben Marian en ik toen besloten om 2016 volledig te besteden aan de nieuwe installaties, wandstructuren en monoprints die we hier tonen.'

Arti

'Daarnaast laten we ook keramiek zien. Ik koop potten en borden in, beschilder die en Marian monteert daar tere figuurtjes op. Het weekend van 24-26 maart laat ik mijn keramiek zien in de Arti Galerie, Rokin 114. Ik word vijftig. Ik wil 51 borden exposeren, voor elk jaar een. Met daarop een tekst die verwijst naar dat jaar. Het gaat me daarbij niet in eerste instantie om de inhoudelijke kant van de tekst.

'Ik word vijftig; ik wil 51 borden in Arti exposeren, voor elk jaar een'

Ik probeer met de zinnen, woorden en letters een structuur te maken. Het zijn vingeroefeningen in vormgeving.
Ik wil deze mijlpaal in mijn leven graag in Arti markeren. Toen ik naar Texel verhuisde, ben ik lid geworden om contact te kunnen houden met collega's, met de ontwikkelingen in de kunst en met het artistieke leven. Dat lukt maar ten dele, maar ik doe elk jaar mee aan de Salon. Nu kan ik in Arti laten zien welke volgende stap ik aan het zetten ben.' <

Marian Smit en Maurice Christo van Meijel, *Natuur vertaald*. Museum Rijswijk, Herenstraat 67 Rijswijk, tot en met 2 april.
Maurice Christo van Meijel, *Beschilderd keramiek*, Arti Galerie, Rokin 114; 24 tot en met 26 maart
Rob Perrée, *Marian Smit en Maurice Christo van Meijel*. De Koog, Texel 2017 Uitgeverij Loos
ISBN 978-90-813149-0-9 € 27,50.

www.uitgeverijloos.nl

http://www.mauricechristo.com/

Foto: Smit/van Meijel

Maurice Christo van Meijel en Marian Smit in Museum Rijswijk

Mienskip

Volgend jaar is Leeuwarden Culturele Hoofdstad van Europa. Het thema is *Mienskip*, het beste te vertalen met gemeenschap of saamhorigheid. Dirk Hakze grijpt de kans die dit thema biedt, om een groot gezamenlijk kunstwerk te realiseren: *The Colourful Performance CH 2018*. Opzet is om met zoveel mogelijk collega's één groot tegelijk individueel en gezamenlijk kleurig werk te maken. Elke deelnemende kunstenaar maakt binnen een dag op het daarvoor bestemde Friese weiland een schilderij van 122x122 cm. In ongeveer 101 dagen ontstaat vervolgens een *Colorfield* uit het samenstel van verschillende individuele bijdragen. De opzet is dat er 1919 panelen beschilderd worden.

Friesland beschikt over voldoende kunstenaars om deze reuzeonderneming op eigen kracht tot een goed einde te brengen, maar liever nog wil Dirk Hakze er ook kunstenaars uit de Amsterdam, de rest van Nederland en de hele EU bij betrekken. Begin november vorig jaar is in een voordracht in Arti et Amicitiae uiteengezet wat de bedoeling van het project is. Deelname staat nog open. Wie de lezing gemist heeft, kan de informatie en de voorwaarden voor deelname vinden op:

http://www.dirkhakze.com/projecten/the-colorfield-performance-ch-2018/deelnemersinformatie.html

De Berlagestoelen in de sociëteit

Tot 1974 stonden er in de sociëteit alleen maar door Berlage ontworpen meubels. Een opdracht die hij kreeg in 1893. Uitzonderingen: het Russische biljart, de bridgetafel en de leren, door een paar heren aangeschafte, fauteuil.

Ria Stork

U zit nu nog regelmatig op een door Berlage ontworpen eettafelstoel, een leunstoel, een bankje of ronde stoel, deze laatste was geïnspireerd op een zogenaamde *Burgomaster Chair*, een stoel met zes poten die kan draaien. De burgemeestersstoel werd al gemaakt rond 1750 in Ceylon, het huidige Sri Lanka, in India en Indonesië. De goede kijker ziet allerlei kleine verschillen in de voor Arti ontworpen meubels, niet alleen bij de diverse stoelen en banken maar ook bij de ronde en vierkante bijzettafeltjes. Vlak na de eeuwwisseling meldde een Arti-lid, werkzaam bij een bekend veilinghuis, dat er een Berlagestoel ter veiling was aangeboden. Het bleek een stoel met een hoge rugleuning te zijn, de 'Egyptische' stoel . De stoel had jarenlang thuis bij een voormalig bestuurslid gestaan en was na diens overlijden door zijn zoon naar het veilinghuis gebracht.

Al het meubilair, door Berlage voor Arti ontworpen, is eigendom van Arti dus de stoel kwam terug en werd, net als al het andere meubilair, door Marjan Lambers gerestaureerd. Sinds 2003 staat hij weer te pronken in de sociëteit.

Het is misschien een leuk idee om bij een volgend bezoek de verschillen te zoeken.

Restaurateur Marjan Lamberts aan het werk in de sociëteit

Op de Egyptische stoel zit de kleinzoon van Berlage: Max van Rooij, die een boek schrijft over Berlage

Foto's: Wim Ruigrok

Arti als een lab

Geluid van het zijn

Arti als behandelkamer, dat is de eerste gedachte die opkomt, als je de tentoonstellingszalen ingaat voor de Sonic Acts Exhibition 2017 The Noise of Being. Een penetrante geur van plastic, met flappen van elkaar gescheiden ruimtes alsof de volgende zaal een isolatiekamer is waarin gewone stervelingen slechts in ruimtepakken worden toegelaten, en een zaal die er uitziet als een showroom voor geavanceerd ziekenhuisinstrumentaria.

Camiel Hamans

Sonic Acts vraagt vanaf de oprichting in 1994 elke twee jaar aandacht van een gespecialiseerd publiek met een internationaal festival, exposities, workshops en masterclasses over ontwikkelingen in wetenschap, kunst en techniek. Met kunstwerken en installaties probeert Sonic Acts inzicht te geven in de manier waarop klimaatverandering, technologische ontwikkeling en angst effect hebben op onze samenleving, politiek en het menselijk lichaam. Met science fiction-achtige scenario's, evolutie en kunstmatige intelligentie wordt gespeculeerd over de toekomst van de mensheid. En dat alles niet alleen in de keurig wit en steriel gemaakte bovenzalen van Arti, maar ook in het Stedelijk Museum, Paradiso, het Muziekgebouw aan 't IJ, de Brakke grond, Spui 25 en OT 301.

Hyperrealiteit

De hele stad zou in de ban moeten zijn van *The Noise of Being*, maar tot het zover is zijn het vijf internationale kunstenaars die in Arti functioneren als toegangspoorten naar parallelle realiteiten, waar het publiek uitgenodigd wordt vreemde verhalen te ontcijferen, vat te krijgen op vluchtige toekomsten, machtssystemen te ontcijferen, toevlucht te zoeken in het hyperreële en zich andere mogelijke soorten voor te stellen en onmogelijke omgevingen. En dit is nog maar een deel van de indrukwekkende Engelse toegangstekst.

Avatar

In de eerste zaal wordt een kunstmatige wereld opgeroepen door een continu hoestende avatar die op een groot scherm bloed opgeeft en daarmee haar smetteloze pyjama bevuilt. Achter haar een paar extra en bebloede benen. In de volgende zaal wordt de toeschouwer gevraagd op een van de zes witte opblaasstoelen te gaan zitten, een kattenkoptelefoon op te zetten en dan naar een artificieel kitten op een scherm te kijken dat met een irritant hoog stemmetje meldt dat ze de eerste niet-menselijke heerser geworden is over drie miljoen mensen.

Ze leeft op en in de smartphones van haar onderdanen, bestuurt een politicus-vrije zone – iets waarnaar zelfs in een niet sf-tijd smartelijk verlangd kan worden – en denkt na over de effecten van klimaatverandering op het leven in de stad. De rest van de zaal is gevuld met vijf sokkels met half zichtbare poppen, gedeeltelijk verborgen achter plastic banen met een lachspiegeleffect. De bedoeling lijkt te zijn om het een en ander over artificiële intelligentie te verduidelijken.

Boorput

Het kleine achter-opkamertje toont een intrigerende audiovisuele installatie over een uitgestorven geologisch station in een Noord-Russisch niemandsland, waar een laatste nog overgebleven geoloog vertelt welke rol dit boorstation speelde in de Koude Oorlog. De desolate beelden en het sombere geluid benadrukken de volstrekte zinloosheid. Daar kan voorlopig geen science fiction of hyperrealiteit tegenop. De ingenieur luistert naar het gerommel in de diepe aarde: *listening to the past to forecast the future*.

In de zalen aan de andere kant: de ziekenhuisshowroom en dreigende maskers. Deze zijn een uitwerking van de nieuwe software die gezichtsherkenning mogelijk moet maken. Het digitale raster dat over iemands gezicht gescand wordt om tot herkenning te kunnen komen, is in metaal uitgewerkt. Dreigend en bedreigend, als moderne gezichtskuisheidsgordels.

Verwarring

The Noise of Being wil de vraag stellen wat het betekent mens te zijn in deze tijd van angst, chaos en verandering. Of moderne technologie ons kan helpen de wereld en onszelf beter te begrijpen? Of dat die er juist toe leidt dat we helemaal geen zicht meer hebben op de realiteit.

Het antwoord is, zoals op de bovenzalen van Arti getoond wordt, even verwarrend als de vraag én de moderne tijd.<

Sonic Acts Exhibition – Arti et Amicitiae 1-26 februari 2017

Sonic Acts Festival – The Noise of Being, 23- 26 februari 2017

http://sonicacts.com/2017

Gezicht op Wittenburg

Schilder H. W. Jansen wegens succes vergeten

Foto: Wim Ruigrok

Wie de sociëteit van Arti binnenkomt, kan niet om de Breitner heen, met daarnaast, boven de schouw, *Gezicht op Wittenburg* met de Oosterkerk prominent in beeld. Ach, ook zo'n schilderij uit vervlogen tijden. Dat schilderij is gemaakt door Hendrik W. Jansen, die leefde van 1855 tot 1908.

Simon Barteling

Na zijn opleiding aan de Rijksacademie te Amsterdam, van 1871 tot 1876 – hij was dus zestien toen hij daar begon – ging hij weer naar het oosten (Arnhem en Doesburg). In 1889 keerde hij terug naar Amsterdamse regionen (tot 1907). Daar werd hij docent aan de Rijksacademie waar hij onder meer zijn latere vrouw, Sophie Grothe heeft opgeleid. Hij was lid van Arti, heeft jaren in het bestuur gezeten en is ook nog voorzitter geweest. In Amsterdam maakte hij veel stads- en havengezichten. Vandaar dat er nog werk van hem in het stadsarchief is te vinden. Ook trok hij er vaak op uit, naar het strand in Katwijk, waar hij 's zomers met zijn gezin verbleef.

Geliefd

Financiële zorgen heeft Jansen niet gekend. Hij erfde al toen hij 23 was het fortuin van zijn vader en zijn huwelijk met de rijke Sophie op zijn veertigste maakte hem tot een welgesteld man. Daarnaast was zijn werk zeer geliefd. Het werd gekocht door gemeentes en verzamelaars, waardoor zijn werk zeer verspreid is geraakt. Mogelijk is dat waarom zijn werk wat in de vergetelheid is geraakt.

In 1907 verhuisde hij naar Zeist, maar daar heeft hij helaas niet lang van het mooie huis en omgeving mogen genieten. Aanvankelijk schilderde hij nogal naturalistisch, maar later werd zijn penseelvoering robuuster en impressionistischer. Dat is ook te zien op het schilderij van omstreeks 1900 in Arti, vooral onder een andere lichtinval. De foto's van Wim Ruigrok laten dat op fascinerende wijze zien.

Behalve in het Stadsarchief van Amsterdam en de Mesdag Collectie in Den Haag is werk van Jansen onder meer te vinden in Museum Flehite in Amersfoort en in lokale musea in Doesburg, Katwijk, Woerden en Zaanstad.

De laatste decennia is er weer wat meer belangstelling voor zijn werk. Het Katwijks Museum heeft in 2009 nog een tentoonstelling met zestig schilderijen gehad. Iets voor Arti om zijn oeuvre ook nog eens in het zonnetje te zetten?<

Foto: Wim Ruigrok

Hans Kuiper, secretaris bestuur Arti et Amicitiae:

‘Ik ben voor omschakeling van vereniging met leden naar netwerkorganisatie’

Hans Kuiper is secretaris van het Artibestuur. Hij werkte onder meer als journalist en marktonderzoeker. Sinds tien jaar is hij professioneel bezig in kunst, design en radio. Daarnaast treedt hij op als performer.

Edu Braat

‘In 2011 deed ik mee met een tentoonstelling van alumni van de Rietveld Academie. Na afloop kreeg ik een jaarlidmaatschap van Arti aangeboden. Daar kon ik maar beperkt gebruik van maken omdat ik sinds 2009 in Berlijn woonde en daar heel actief in de kunstwereld was. Maar als ik even terug was in Amsterdam, trok ik naar het Rokin want Arti intrigeerde me. Hoe kon het dat ik nooit eerder had gehoord van deze club met dat geweldige gebouw in het centrum en fraaie tentoonstellingszalen? Ik werd enthousiast over de kansen die ik zag voor Arti in de nabije toekomst en kwam begin 2014 in het bestuur.
In Berlijn ging het me heel goed. Er was ondanks de crisis nog een stimulerend klimaat voor kunstenaars en *startups*, met relatief lage huren voor ateliers, werk- en woonruimte. Ik ben een echte netwerker en al snel was ik als organisator en radiomaker betrokken bij van alles en nog wat. Vanaf 2011 werkte ik samen met een Portugese partner, Tiny Domingos, onder de naam Kuiperdomingos Projects, waarbij we in een eigen ruimte als curator optraden voor exposities en performances.
In 2013 werd een kunstenaarslid gezocht voor het Artibestuur en ik heb me aangemeld.
Ik voelde mij aangetrokken tot de relatieve onafhankelijkheid van subsidie van Arti, van groot belang in tijden van grote bezuinigingen voor de kunst- en cultuursector en kunstenaars. Ook het rapport van de Commissie Koers noemt dat als belangrijk punt voor een nieuwe positionering van Arti in het kunstenveld.’

Netwerkorganisatie

‘In het bestuur ben ik een pleitbezorger van de omschakeling van een vereniging met leden naar een netwerkorganisatie. Met bijna zeshonderd kunstenaars en ongeveer negenhonderd kunstlievende leden beschikt Arti over enorm veel kennis en contacten. Die zou je toegankelijk kunnen maken door de database met ledengegevens te updaten. Dan wordt ook duidelijk wat er allemaal kan, wat de voordelen zijn van het lidmaatschap. Dat maakt Arti interessant voor nieuwe doelgroepen, vooral voor jonge kunstenaars.

Foto: Wim Ruigrok

Wat bij Arti meer zou kunnen is inzicht verschaffen in het proces van kunst, dus niet alleen aandacht voor een eindproduct of tentoonstelling, maar ook bezoekers en verenigingsleden de ontwikkeling van een kunstwerk tonen.
Door meer ruimte voor reflectie en ontwikkeling wordt inzicht in de manier van denken en vooral van handelen van kunstenaars gegeven. Ik wil de sociale en economische positie van kunstenaarsleden verbeteren door Artileden ook extern vaker te presenteren op daarvoor geschikte momenten en locaties. Zo zijn we in gesprek om werk van een aantal Artileden te tonen op een kunstbeurs in Nederland.’

Mooie toekomst

‘Door een vernieuwde database zullen kunstenaarsleden en kunstlievenden nader met elkaar kennismaken en van elkaars kennis en kunde profiteren. Kunstenaars kunnen bijvoorbeeld kunstlievende leden uitnodigen op hun atelier en meenemen naar exposities.
Bij de zoektocht naar een nieuwe zakelijk leider is ook bewust gezocht naar iemand die, naast het financieel gezond houden van de organisatie, ook een rol kan spelen bij het transformatieproces naar een netwerkorganisatie, een organisatie die zowel intern als extern mogelijkheden verkent voor kunstenaars om meer te exposeren, verzamelaars en kopers te ontmoeten en de cohesie onder de leden vergroot. Ik zie zo een mooie toekomst voor Arti et Amicitiae.’<

Uit de oude doos

Het eerste eeuwfeest

Op 3 december 1939 bestond Arti honderd jaar. Het eeuwfeest werd gevierd met de uitgifte van een gedenkmap, een gedenkpenning, twee jubileumtentoonstellingen en een feestweek.

Antoinette Frijns

De voor het verenigingsgebouw te houden serenadetaptoe van alle kunstenaarsverenigingen en het huldebetoon bij het standbeeld van Rembrandt gingen op verzoek van de autoriteiten niet door. De tijdsomstandigheden leenden zich niet voor openbare festiviteiten.
Ook de fakkeloptocht ging niet door, anders dan is te lezen in het boek *Een Vereeniging van ernstige kunstenaars*. De jubileumpenning kon worden geslagen door de schenking van een kunstenaarslid.
De feestcommissie had als voornaamste taak het verzorgen van de jubileummap. De map moest worden gevuld met reproducties van werken van stemhebbende leden. De kunstenaar betaalde zelf de aan te leveren afdruk; 36 stemhebbende kunstenaars stuurden werk in, vooral litho's.

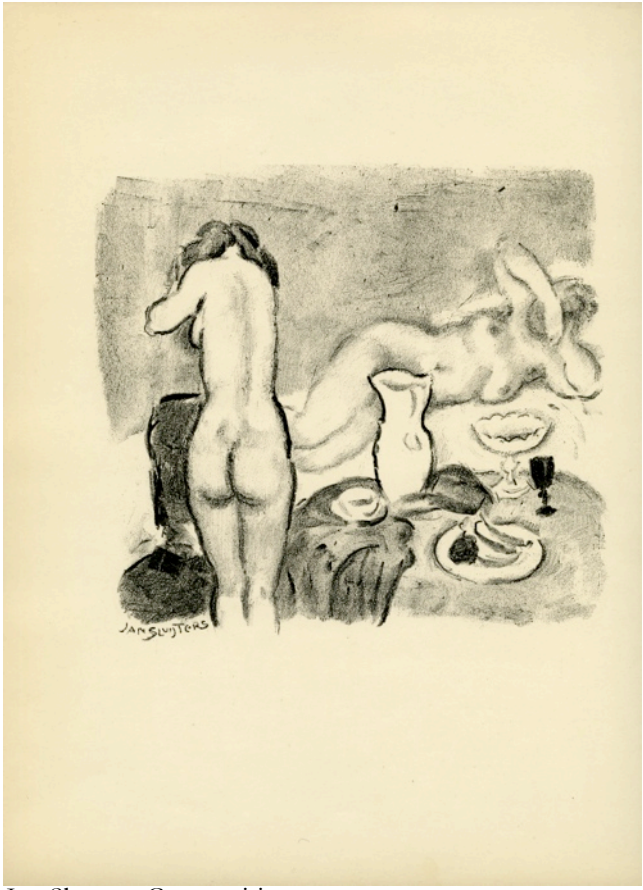

Jan Sluyters Compositie

Het omslag van de map was naar een ontwerp van George Rueter. Het voorwoord was van Arti-voorzitter Huib Luns.

Foto: Wim Ruigrok

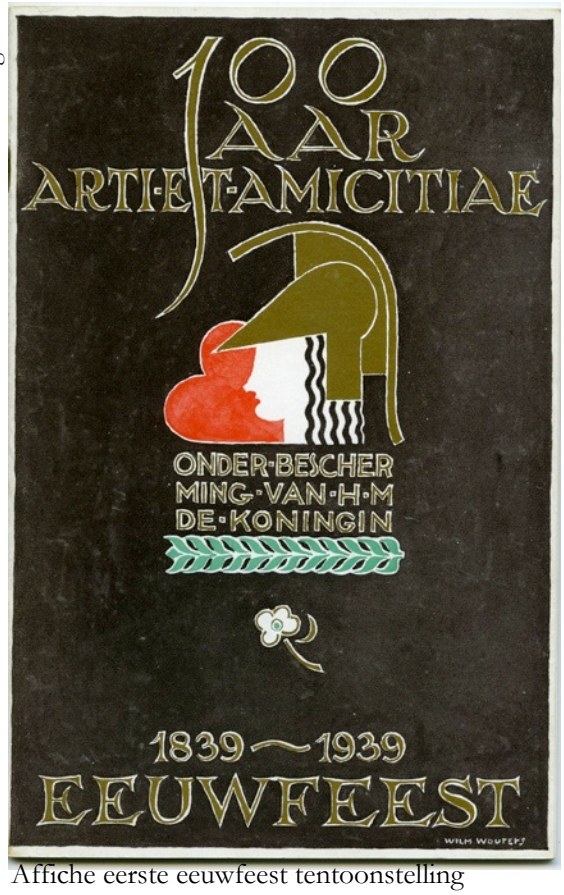

Affiche eerste eeuwfeest tentoonstelling
Ontwerp Huib Luns

Eerste tentoonstelling
De eerste tentoonstelling van 12 augustus tot 24 september moest een publiekstrekker worden. De te tonen werken zouden werken zijn van overleden Arti-leden van wie de namen op het Erebord staan. De tentoonstelling kreeg als titel *100 jaar Nederlandsche Kunst* en was mogelijk door vele bruiklenen. Er hingen vier werken van Breitner, waaronder *Dam bij het vallen van de avond* (collectie C.J. Maks), *Vrouwenfiguur* (collectie Goudstikker) en de Breitner uit het bezit van Arti. Voorts waren er werken van Isaac Israëls, Mesdag en Springer. Topstuk was het door koningin Wilhelmina (toen nog beschermvrouwe van Arti) uitgeleende schilderij *De pottenbakker* van Alma Tadema,

Foto: Wim Ruigrok

Lourens Alma Tadema De Pottenbakker

dat in 1893 door koningin Emma was gekocht. Het schilderij, dat onlangs was te zien op de overzichts-tentoonstelling in het Fries Museum, was een deel>

van een veel groter schilderij dat door Tadema zelf in drie stukken was gesneden.
Het tentoonstellingsaffiche was ontworpen door voorzitter Huib Luns. Het *Polygoon Nieuws* deed verslag van de tentoonstelling en de opening.
De tentoonstelling werd vroegtijdig gesloten wegens de algemene mobilisatie die door de regering op 28 augustus in verband met de oorlogsdreiging was afgekondigd (de Duitse inval in Polen was op 1 september). Er waren 953 bezoekers geweest, van wie 613 betalende en 268 catalogi verkocht. De opbrengst van de tentoonstelling viel tegen: 372 gulden. De tijdsomstandigheden, de vroegtijdige sluiting op 5 september, maar ongetwijfeld ook de weinig lovende kritiek in het Maandblad voor Beeldende Kunsten waren mede debet hieraan.

Tweede tentoonstelling

Op de tweede eeuwfeesttentoonstelling van 11 november tot en met 17 december was werk te zien van "hedendaagse Arti-leden: De verwachting was dat door inzending van het beste werk een overtuigend beeld zal verkregen worden van het hedendaagse Arti".
Er hingen tweehonderd olieverfschilderijen en een klein aantal tekeningen, ook waren er enkele beeldhouwwerken. Te zien waren onder meer een *Stilleven* van mej. Van Regteren Altena, een *Winterlandschap* van Arnout Colnot en twee werken van Jan Sluyters. Deze tentoonstelling werd bezocht door 2368 personen van wie 1616 betalende; er werden 632 catalogi verkocht. De opbrengst was 641 gulden. Net als de eerste was ook deze tentoonstelling in de pers weinig lovend ontvangen. Zeven van de tentoongestelde schilderijen werden verkocht.
De tweeduizend gulden die het bestuur had gereserveerd voor het jubileum bleek in de vergadering van 31 oktober niet voldoende. Het bestuur vroeg daarom machtiging om duizend gulden op te nemen uit het reservefonds; dit bedrag zou worden verrekend met een jaar geen afschrijving op de gebouwen. 'Eens in de honderd jaar is zulks toch wel geoorloofd', verdedigde de voorzitter het voorstel. De vergadering ging ermee akkoord.

Duizelingwekkend

Het jubileum werd afgesloten met een feestweek.
Zaterdag 2 december was de receptie in het Maatschappijgebouw met "een duizelingwekkend aantal sandwiches en flessen champagne, kilo's bitterballen, petit fours en zoutjes zodat het vooruitzicht van dit festijn de vergaderden het water in de mond komt." Voorzitter Luns werd geridderd in de orde van de Nederlandse Leeuw, aan de hoogwaardigheidsbekleders en kunstenaarsverenigingen werd de gedenkpenning en een luxe uitgave van de gedenkmap uitgereikt. Ook het oudste stemhebbend lid, het oudste sociëteitslid en het oudste kunstlievend lid kregen de gedenkpenning en de luxe uitgave. De stemhebbende leden en de medewerkers kregen de gedenkmap.
De kastelein kreeg een portefeuille, de dames Buys en Kraft kregen een avondtasje en de bedienden van de sociëteit een sigarettenkoker met inscriptie.
Diverse verenigingen boden Arti ter gelegenheid van het jubileum een geschenk aan. Het oudste kunstlievend lid droeg vijftig gulden bij in de kosten van de receptie.
De feestweek werd afgesloten op 9 december met een door het gemeentebestuur aangeboden galavoorstelling in de stadsschouwburg.

Foto: Wim Ruigrok

Sluyters had hiervoor het omslag van het programmaboekje ontworpen.

Foto: Wim Ruigrok

Ontwerp Jan Sluyters

De sociëteit was die avond gesloten opdat de sociëteitsmedewerkers de voorstelling ook konden bijwonen. Na afloop was er in Arti nog gelegenheid voor het nuttigen van een drankje.<

Literatuur. *Notulen van de vergaderingen van stemhebbende leden 1939 en persberichten 1939*

Aan de wand

In het paradijs

In de vorige Articula heb ik enig commentaar geleverd op de in de sociëteit geëxposeerde kunst uit verzameling en eigen werk van Fredie Beckmans. De wand die bijna geheel gevuld werd met *S E X* heb ik denigrerend 'wandvulling' genoemd.

Simon Barteling

Recent sprak ik met Fredie Beckmans daarover en hij vertelde me dat die drie letters van Gregor Wyder (1970) kwamen, een Zwitserse kunstenaar van internationale faam en dat hij er een aantal flappen voor op tafel had gelegd om de drie letters tot de zijne te mogen rekenen. Ik heb deze Gregor inmiddels gegoogeld en hij maakt inderdaad bijzonder werk.
Toch begrijp ik Fredie niet helemaal. Met zijn voorliefde voor worsten – terug te vinden in veel van zijn werk - had ik de drie letters zelf uit die eetwaar samengesteld. Van die lekkere vette jongens. Een streepje erboven en daarboven wat golfjes en je hebt: *S E X* BEHIND THE DIKES. Daar kan ik me wel wat bij voorstellen!
In de hoek van datzelfde wandpaneel stond ook nog de tekst: *I LIKE TO LIVE BEHIND YOUR EYES*.

Grappig dat die tekst in mijn hoofd bleef hangen en er een melodietje ontstond met als vervolgtekst: *AND I'LL BE IN PARADISE*. Daarbij laat ik het voorlopig.

Foto: Wim Ruigrok

Agenda

Articula wil graag meer zijn dan een aardig en onderhoudend medium over *Arti et Amicitiae*. Om die reden is bij de aankondiging en in het eerste nummer gemeld dat *Articula* een agenda zal bevatten van activiteiten, exposities, voordrachten, workshops en wat dies meer zij van leden buiten het Arti-gebouw aan het Rokin.
Voor zo'n agenda heeft de redactie van *Articula* wel de hulp nodig van de leden. Die is tot nu toe slechts mondjesmaat geleverd. Daarom staat er in dit nummer geen agenda. Er zijn namelijk nauwelijks of geen berichten binnengekomen.Daarom nu een hernieuwde oproep aan alle leden: zend uw gegevens over uw artistieke bezigheden, uw verwachte hoogtepunten en uw mogelijke onsterfelijkheid naar articula@arti.nl. Houd u er wel rekening mee dat *Articula* slechts vier keer per jaar verschijnt en dat u dus uw bericht en materiaal lang tevoren moet aanleveren. Het volgende nummer van *Articula* verschijnt begin juni 2017. Het heeft dus alleen zin aandacht te vragen voor activiteiten in de periode juni tot en met september 2017.
Coördinator van de agenda is Edu Braat. Voor vragen of opmerkingen is hij via het *Articula*-adres te bereiken.

colofon

Articula is een programma- en verenigingsmagazine van Arti van en door Artileden

Hoofdredactie: Camiel Hamans
Eindredactie: Tia Lücker
Redactie: Edu Braat, Simon Barteling
Fotografie: Wim Ruigrok
Vormgeving: Frans Smit

Kopijaanwijzingen en advertentie-tarieven: zie website:
http://www.arti.nl/algemene-informatie/de-vereniging/#articula

Emailadres: articula@arti.nl

Portfolio-Fotografenavond

Foto: Wim Ruigrok

Elke paar maanden organiseren Petra Ruisendaal en Aloys Ginjaar een open avond voor fotografen in Arti, een idee van de vorig jaar overleden fotograaf en meesterdrukker Peter Paul Huf. De eerste bijeenkomst was in 2004. De veertigste staat er aan te komen: 6 maart 2017, vanaf 21.00 uur.
De Portfolio-Fotografenavond is een unieke gelegenheid voor fotografen om hun werk te tonen en dat van collega's te bekijken. Meestal is het behoorlijk druk, zoals op 7 november 2016. Onder meer Joop de Hondt, Astrid Verhoef en organisator Aloys Ginjaar lieten foto's zien.

Foto: Astrid Verhoef

Foto: Aloys Ginjaar: a Summer Day at the Park, 2016

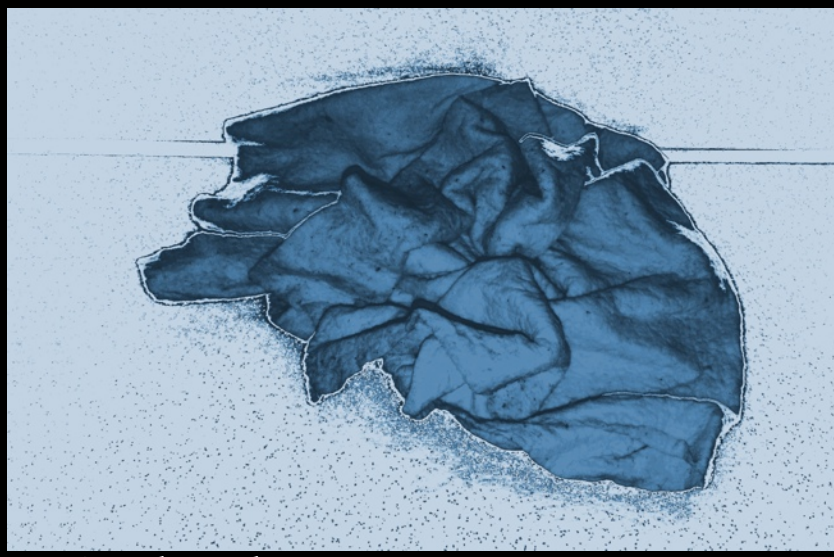

Foto: Joop de Hondt